

DE TRAGEDIE VAN EVROPA 2

36. DEEL 2 DE BROEDERTWIST TUSSEN VLADIMIR EN VOLODYMIR

Laat me U vertellen over de tragedie van Evropa.

Laat me U vertellen over de broedertwist tussen Vladimir en Volodymir

37. In het 1^e deel vertelde ik U over het leven in de historische vestingstad 'Evropa'. Buiten de oude stad in de gemeente Mundo had men nieuwe volkswijken gebouwd in een landschap met vruchtbare landbouwgrond, bossen en grote meren.

38. Aan de Oostzijde van de vestingstad lagen de percelen van de familie Slavak. Na het pensioen van Vader Michael en zijn broer Boris de drinker bewoonde zijn oudste zoon Vladimir het grote klassieke huis op de heuvel tegen de stadsmuur. Direct aan de andere kant over de gracht lagen de boerenschuren van de familie Slavak met daarachter een immense tuin, waar Vladimir van alles verbouwde. Verder was er een groot bosgebied voor brandhout. De landerijen en bosgebieden van de Slavaks liepen helemaal tot aan het grote meer. Bijna iedereen in de gemeente kocht stookhout en at uit de tuin van de Slavaks. Vladimir verkocht alles voor lage prijs, want hij wilde graag vrienden zijn met de Westburgers in de oude stadskern. Maar de Westburgers vertrouwden Vladimir niet. Hij had zoveel landbouwgebied en bosgrond en ze vreesden het buskruit in zijn kelder. Vladimir werd daarom altijd gewantrouwd en kwaadaardig gepest.

38A. In de stadskrant stonden iedere dag wel roddels en lelijke beschuldigen over Vladimir, waar hij zich niet tegen kon verdedigen. Hij zou bijvoorbeeld de verkiezingen op de percelen van Uncle Joe gemanipuleerd hebben. Eigenlijk was er nooit bewijs, maar Vladimir was nu eenmaal de boze man van de stad. Op de stadsradio werd hij door de Vladimirpesters, die zichzelf 'Slavisch deskundigen'. noemden vaak belachelijk gemaakt. Soms werd Vladimir boos en gefrustreerd, maar steeds weer probeerde hij vrienden te worden met de Westburgers en uitgenodigd te worden in de diverse clubs en ontmoetingsplaatsen van de oude stad. Uncle Joe was traditioneel de grootste vijand van de familie Slavak. Vader Michael had ooit vriendschap met hem gesloten, maar dat was al 30 jaar geleden.

39. Uncle Joe speelde sindsdien zijn eigen spel en sloot een strategische vriendschap met Vladimirs' halfbroer Volodymir. Hij kwam daar de laatste jaren

vaak op bezoek. Eigenlijk wist niemand precies wat ze samen in hun schild voerden. Uncle Joe regelde voor Volodymyr allerlei schimmige zaken en beloofde hem gouden bergen. Uncle Joe verbouwde verboden drugs in Volodymyr's tuin en zetten zijn hele kelder vol met zijn wapens. Joe had Volodymyr namelijk vertelt dat hij die ooit nodig zou hebben tegen zijn halfbroer Vladimir.

Volodymyr was arm en corrupt, maar dacht dat alles beter zou gaan als hij bij schietclub Atlantis en in de oude Stadsraad mocht komen. Daar kwam nog bij dat zijn zonen twee huisjes hadden in de tuin, waar Volodymyr de baas was. Volodymyr deed of hij daar exclusieve rechten had en de zonen zich maar aan zijn regels moesten aanpassen.

40. Steeds meer burgers uit het Slavisch kwartier werden lid van Atlantis en de oude stad kwam steeds meer onder invloed van Uncle Joe en zijn vrienden. Maar toen Uncle Joe niet alleen de burgers van het Slavische kwartier, maar maar ook Vladimir's directe familieleden lid van Atlantis probeerde te maken werd deze steeds wantrouwender. Hij had wel eens in een stadsoverleg op het oude Raadhuis gezegd. 'Wij allen zijn kinderen van de oude stad van Evropa. Evropa loopt van het meer van Atlantis helemaal tot aan het Grote Meer'. 'We hoeven geen vrienden te zijn, maar waarom zouden we vijanden zijn?' Men hoorde hem wel, maar lachte maar wat.

41. De Slavak zonen van Vladimir woonden op het perceel van Volodymyr en dat gaf ruzie. Met name toen Volodymyr zijn neven verbood het Slavaks als officiele taal te gebruiken. Vladimir had de laatste jaren steeds geprobeerd de zaken binnen de Slavak familie tussen zijn zoons en halfbroer te regelen. Maar steeds als het beter ging kwam Uncle Joe gif strooien met allerhande aanbiedingen bij Volodymyr. Uncle Joe en zijn vrienden probeerden iedereen lid te maken van schietvereniging Atlantis. Ze beloofden Volodymyr gouden bergen en die was en arm en wilde maar wat graag. Op een dag besloot Volodymyr de Orthodoxe kapel van de Slavaks niet meer te bezoeken en in zijn tuin zijn eigen kapel te beginnen. Vladimir kwam steeds meer alleen te staan.

De familieruzie ontploft

42. Op een dag ging het mis. De beide halfbroers kwamen in een gewelddadig conflict over de nalatenschap van hun Vader. 'We verdelen het huis en mijn zonen hebben ook recht op hun eigen stuk tuin', maar Volodymyr stelde dat het zijn huis was en de anderen anders maar moesten vertrekken. Vladimir kwam

bij Volodymir aan de deur en het liep verschrikkelijk uit de hand. De families van Vladimir en van Volodymir vlogen elkaar in de haren sloegen elkaar en vernielden de tuin en de huisraad.

Stadsraad

43. De hele oude stad begon zich ermee te bemoeien. Het gilde van Stadsomroepers was het gauw eens. Vladimir was de schuldige en Volodymir werd tot verzetsheld gemaakt. De bekende Vladimirpesters haalden hun gelijk: 'We hebben het altijd al voorspelt', maar hadden ze niet gewoon hun eigen 'selffullfilling prophecy' gerealiseerd? Er kwam een grote vergadering in het Oude Raadhuis over strafmaatregelen tegen Vladimir. De bestuurders van de Oude Stadsraad stonden als een man op. "Geef Volodymir wapens. Geef ze musketten, kruisbogen, zwaarden, degens, knotsen, goededags, katapulten. Geef ze pistolen en kanonnen".

Boris de bankier ging bij Volodymor op bezoek en leverde een serie van de nieuwste kruisbogen en knotsen. Mark van het handelsbedrijf zond hem direct een serie handbogen met pijlen en zelfs de pacifistische familie German greep naar de wapens. Uncle Joe dacht groot en wilde direct een compleet kanon de oude stad inslepen en richten op het huis van Vladimir. Alleen Emanuel ging bij Vladimir op bezoek, maar die zei: 'Je ziet toch wat voor onbetrouwbare vrienden je bij Atlantis hebt'.

44. De bestuurders van de Stadsraad onder voorzitterschap van Ursula beslisten dat iedereen zijn wapens uit de kelders moest halen en moest richten op het woon en werkcomplex van Vladimir en dat men zoveel mogelijk wapens naar Volodymir moest brengen.

Vladimir waarschuwde dat hij alle wapens in de tuin en op de terreinen van Volodymir direct zou vernietigen. 'Weg met jullie wapens, want Ik heb buskruit in de kelder' zei hij dreigend. Iedereen wist dat Vladimir met zijn buskruit het hele stadsplein op kon blazen. Sterker hij kon het hele stad er mee wegvagen. Xi, Boris en Emanuel hadden ook buskruit. Uncle Joe had er zelfs zijn hele kelder mee vol staan. Het hele dorp wist dat, maar de code was toch. Je had het, maar je sprak er niet over en je dreigde er zeker niet mee. Iedereen begreep nu wel dat Vladimir heel erg boos was geworden. Maar bijna niemand ging echt het gesprek met hem aan. De Westburgers wilden niet spreken of onderhandelen met de Slavak familie. Ze straften Vladimir: 'Je mag niet meer

komen op onze clubs en je mag ook niets meer kopen in onze winkels en de zeilboten van je vrienden die nemen we in beslag’.

45. Vladimir keek indringend terug en bromde dat het zijn vrienden niet waren, maar dat de inbeslagnames illegaal en diefstal waren. Maar wat kon hij doen? Hij riep dat zijn stadsgenoten ‘onvriendelijk’ waren en dat was natuurlijk ook wel zo. Eigenlijk waren ze gewoon vijandig, maar Vladimir wilde niet onnodig escaleren en noemde de burgers uit de vestingstad daarom ‘onvriendelijk’.

“Als ik niet meer bij jullie mag kopen, wil ik jullie geld ook niet. Ik wil geen Uncle Joe geld meer. Als jullie mijn brandhout willen dan moet je maar in mijn geld betalen” De burgers keken daarvan vreemd op. Dit was niet de bedoeling. Zo kon Vladimir zich onttrekken aan hun strafmaatregelen. Sommigen vroegen zich ook af wat dit voor de langere termijn kon berekenen. De belangrijkste handel in de gemeente ging met Uncle Joe’s geld. Wat zou er gebeuren als ook andere dorpsbewoners zijn geld niet meer wilden? ‘Jouw geld Vladimir. Ben je gek? Dan helpen we jou juist in plaats van jou te straffen voor het annexeren van de tuin van Volodymir. Dat doen we niet’.

45A. Goed zei Vladimir koel. “Als jullie mij niet in mijn geld betalen dan verkoop ik niets, dan koop je het stookhout, de zonnebloemolie en de aardappelen en groente maar ergens anders’. De burgers dreigden toen dat ze niets meer wilden kopen, maar zover gingen ze niet, want dan was er in ieder geval veel te weinig stookhout om hun huizen te verwarmen en hun werkplaatsen te laten functioneren. Vladimir had namelijk goed stookhout tegen een lage prijs. Een voor een begonnen ze Uncle Joe’s geld te ruilen tegen Slavak’s geld en bleven stookhout kopen. Nou ja. Een paar burgers weigerden.. Mark van het koeriersbedrijf blufte dat hij nog wat stookhout in zijn eigen tuin had en anders wel wat kon regelen. Desnoods zou hij met zijn familie en zijn personeel in de kou gaan zitten. Hij riep: ‘Volodymirs oorlog is onze oorlog’. Zijn personeel en familie zwegen en dachten: Hoe moet dit aflopen?

46. Vladimir lachte minzaam. De prijs van stookhout, aardappelen en groente was ondertussen fors gestegen, dus hij verdiende aan de strafmaatregelen tegen hem. Daarbij verkocht hij nog steeds goed in de volksbuurten. Daar woonden mensen die zich niet wilden bemoeien met de familieruzie van Vladimir en Volodymir. Vladimir had daar goede relaties. De mensen uit de volksbuurten hielden niet van de arrogante burgerij uit de oude stad. Vroeger waren ze koloniën en werden vanuit de oude stad bestuurd. Dat was sinds de grote stadsoorlog van 75 jaar geleden wel beter geworden, maar de burgers in

de volksbuurten waren op allerlei gebieden toch nog afhankelijk en fors minder welvarend. 'Vladimir heeft ons altijd goed behandeld. Wij hebben geen problemen met hem. Hij leverde altijd prima stookhout en goede granen voor een lage prijs'.

Gemeentesecretaris

47. Eigenlijk sprak niemand uit de oude stad met Vladimir. Hij werd gemeden en gewantrouwd. Nou ja. De secretaris van het gemeentebestuur was wel op bezoek geweest. Vladimir had gezegd dat Volodymir foute vrienden heeft en voortdurend ruzie met Vladimir's zonen had gemaakt.. De beide zonen wilden na 8 jaar ruzie met hun oom een boedelscheiding van perceel en huis. Ze wilden hun eigen erf en een deel van de tuin waar Volodymir de baas speelde afscheiden.

48. De gemeentesecretaris wees erop dat het perceel was toegewezen aan Volodymir, maar Vladimir antwoorde dat zijn zonen dat volgens de contractuele afspraken zijn zonen zelfbeschikking hadden.. Hij stelde voor dat de mensen, die woonden op de percelen zouden stemmen over de boedelscheiding.

49. Een van de weinigen die nog op goede voet stond met zowel Vladimir als Volodymir was Recep. Recep had een perceel vlak buiten de vesting naast de landerijen van de familie Slavak. Daarbij was een van de oude torens op de stadsmuur Recepts' eigendom en daar had hij een klein souvenirwinkeltje. Hij had Vladimir en Volodymir al diverse keren uitgenodigd om in de oude toren te komen praten en een overeenkomst te sluiten ,maar dat was er tot zover nog niet gelukt.

50. De strijd tussen Vladimir en Volodymir duurde maar voort. Hoe had het nu zo uit de hand kunnen lopen? Lag het allemaal echt alleen aan Vladimir? Waarom steunde zijn personeel hem dan wel? Zijn relaties in de oude volkswijken waren toch ook goed? Waarom was Evropa eigenlijk deel geworden van deze oorlog? Was Uncle Sam wel hun beschermheer af zorgde zijn schietclub Atlantis steeds weer voor nieuwe vijandschap? Het was zomer. De burgers gingen op vakantie naar de meren en bossen rond de stad, maar soms makten ze zich zorgen en verlangden terug naar de tijd dat alles nog goed ging in Evropa.

51. Wat zou de toekomst brengen? De burgers wisten het niet en uw verteller weet het ook niet zeker. Sprookjes moeten goed aflopen en hoop geven. Waarom komt de gemeenteraad niet met een vredesinitiatief ? Waarom mocht

het personeel en de familie niet zelf besluiten of ze bij het landgoed van Vladimir of dat van Volodymir wilden horen? De strijd zou pas stoppen bij een compromis over de herverdeling van de percelen en tuinen van Volodymor en de zonen van Vladimir. Dan zouden de Stadsburgers de wapens kunnen opbergen en zich met elkaar verzoenen in een groot stadsfeest. En iedereen zou weer stookhout en aardappelen met groente van de landerijen van Vladimir kunnen kopen en ophouden met hem te pesten. En dan leefden ze nog lang en gelukkig. Zo gaat het in sprookjes, maar ach wanneer worden sprookjes werkelijkheid?